

Kritik må være kærlig

Notat af rådet

Indholdsfortegnelse

Den rette måde at engagere sig på	1
Hvordan bliver man en del af Instituttets arbejde?	2
Kan man ekskludere sig selv fra Instituttets arbejde?	2
Instituttet skal ikke være en demokratisk organisation i traditionel forstand	3
Instituttets medarbejdere og rådet er ikke ufejlbarlige	3
Konstruktiv kritik og idéer fra interesserede	3
Kritik henvendt til offentligheden	4
Hvornår Instituttet ikke kan samarbejde med mennesker	5
Ytringsfrihed	5
Sagen har altid haft kritikere	6
Afslutningsvis	6
Note om urigtige beskyldninger mod Instituttet	7

Kære venner af Martinus' sag!

For mange er Martinus' sag en hjertesag, som de ønsker at hjælpe. Interesseredes meningstilkendegivelser kan være gavnlige bidrag til Sagen, ligesom en levende åndsvidenskabelig debat er værdifuld og udviklende.

I enkelte tilfælde antager debatten imidlertid en ikke-konstruktiv, kritisk form, der forstyrrer den fredelige og venskabelige ånd, der gerne skulle herske mellem de interesserede. Visse kritikere fremsætter således grove offentlige beskyldninger mod Martinus Institut og enkeltpersoner, uden at der forud har været en reel dialog om kritikpunkterne. Med en sådan fremfærd afskærer kritikerne sig fra et samarbejde med Martinus Institut.

Dette notat behandler problemstillinger omkring forskellige former for kritik i relation til Martinus' sag og ser på, hvordan man kan – og ikke kan – få indflydelse på Sagens udvikling.

Den rette måde at engagere sig på

Åndsvidenskaben har fået en central betydning i manges liv.

Martinus har skrevet sit værk for sandhedssøgere, og mange læsere oplever, at de heri har fundet det, de søgte. Martinus' åndsvidenskab giver mange håb, inspiration og optimisme. Dette kan afstedkomme, at man bliver grebet af et engagement i Martinus' sag. Se evt. rådets notat "At tage del i Martinus' sag" her: martinus.dk/fileadmin/user_upload/dokumenter/raadet_informerer/notat_2017.07_at_tage_del_i_martinus_sag.pdf

Et dybt engagement kan medføre, at forhold indenfor Sagen får stor betydning for den interesserede. Man vil gerne tage del i denne sag og på den ene eller anden måde gøre nytte. Man har måske en særlig viden indenfor et bestemt felt – fx sprog, jura, økonomi, undervisning, it, organisationsarbejde, gartneri eller vegetarisk kogekunst – og mener, at Martinus Institut (MI) kan løse sine opgaver indenfor dette felt bedre, end det gør. Man kan derfor få lyst til at assistere MI til at rette fejl og mangler og professionalisere sin indsats. Dette kan være til meget stor nytte, men det er også vigtigt at forstå, at MI ikke kan følge ethvert forslag fra engagerede mennesker – ej heller selvom det skulle betyde, at MI kommer til at udsætte visse forbedringer.

Der kan være flere grunde til, at vi må takke nej til hjælp udefra: MI har allerede mange fagkompetencer tilknyttet, der løbende skaber forbedringer, og Instituttet er midt i processer, der ikke altid har gavn af andres mellemkomst. Endvidere sker det, at den enkeltes viden viser sig utilstrækkelig, eller at den enkelte har misforstået, hvordan MI arbejder, og hvad dets formål indebærer. Endelig kan den form, hjælpen antager, kollidere med MIs krav til et godt, ligeværdigt og anerkendende samarbejde.

MI er nødt til at prioritere sine ressourcer og må vælge sine samarbejdspartnere med omhu. Et godt samarbejde er langt vigtigere end effektivitet og akkuratesse – MI skal med årene nok nå frem til en høj grad af professionalisme i udførelsen af alle sine formål, men MIs fredelige atmosfære er vigtig her og nu, og den er uforenelig med utilfredshed og bedreviden.

For at være en god hjælp må man have det rette ydmyge og dybtføjte engagement, hvilket giver "nærkontakt" med Sagen. Martinus udtalte på et rådsmøde 9. september 1980, at være "*i nærkontakt med os [MI]*" betyder, at man "*af hjertet ønsker at støtte sagen – på den ene eller anden måde.*"

Hvordan bliver man en del af Instituttets arbejde?

MI har brug for dygtige og engagerede medarbejdere der ikke har behov for at brillere eller fremhæve sig selv ved at kritisere andre. På MI skal man kunne acceptere, at andre medarbejders forslag og idéer kan blive valgt frem for ens egne, også selvom disse andre forslag ikke nødvendigvis udgør "den perfekte løsning" i ens egen optik. Og man skal være løsningsorienteret, hvis der skulle opstå uoverensstemmelser.

En medarbejder på MI skal være indstillet på, at det er fællesskabet, der bestemmer, og ikke én selv. Det betyder ikke, at man nødvendigvis skal være enig i alle beslutninger, men det betyder, at når der først er truffet en beslutning, så følger man den loyalt og med glæde. Hvis alle medarbejdere vedblivende holdt fast i, at netop deres tanker og forslag er den bedste løsning, ville MI drukne i stridigheder.

Heldigvis er der mange medarbejdere tilknyttet MI og kursuscentret i Klint, som stille og roligt, kompetent og ansvarligt bruger deres evner til gavn for helheden. De laver mad, syr gardiner, gør rent, reparerer, holder have, læser korrektur, holder foredrag, vedligeholder hjemmesiden, osv. osv.

Kan man ekskludere sig selv fra Instituttets arbejde?

Hvis man sætter sig i opposition til MI i stedet for at bakke op, placerer man sig selv udenfor Sagens ånd, som den er beskrevet af Martinus. Alle praktiske beslutninger indenfor Sagen må nødvendigvis træffes i denne ånd. Og det er samme indstilling, der ligger bag Martinus' udsagn om, at "*det vigtigste er, at I kan være venner*".

Instituttet skal ikke være en demokratisk organisation i traditionel forstand

Martinus forventede ikke, at eksternt interesserede skulle sætte sig ind i MIs struktur, endsige forstå denne i detaljen, og han har heller ikke levnet mulighed for, at udenforstående skal kunne gøre indsigelser overfor MIs praksis. Han gav desuden rådet fuld beslutningskompetence samt selvsupplerende status. Rådet skal træffe sine afgørelser på grundlag af analyserne og så vidt muligt i konsensus. Når beslutninger er truffet, har alle indenfor MI pligt til at følge dem og bakke dem op.

MIs organisationsform kan på den måde minde om "demokratisk centralisme", en samfundsmodel der måske kan virke udfordrende på vores vestlige, demokratiske forståelse, men det var nu engang den struktur, Martinus ønskede. Bemærk Martinus' svar til tidligere rådsmedlem, Ib Schleicher, der havde nævnt, at en selvsupplerende bestyrelse ikke er demokratisk:

"Nej, det er det ikke, men det skal det heller ikke være. – Dette Institut skal være en selvstændig virksomhed. De demokratiske former, de demokratiske livsformer, de skal finde sted ude i samfundet, så længe vi taler om valg og al den slags ting."

Dette, at MI ikke skal fungere demokratisk i traditionel forstand, skal ikke forstås sådan, at MIs styreform er diktatorisk eller på nogen måde mindre hensigtsmæssig eller human end den demokratiske.

Det er snarere udtryk for en erkendelse af en vis svaghed, som er indlejret i den demokratiske model (og dens styrke i anden sammenhæng), nemlig selve valgbarheden. Denne medfører næsten uundgåeligt konkurrence mellem kandidater, der igen kan give sig udslag i valgkampe, opportuniste, agitation og opinionsdannelser – forhold Martinus absolut ville undgå indenfor Sagen. Han ønskede en styreform og struktur, der i størst mulig grad ville tilgodese intentionen om, at beslutninger og daglig praksis foregår med udgangspunkt i analyserne og en højere moralsk og kærlig forståelse, og at alt foregår i et fredeligt samarbejds-klima.

Instituttets medarbejdere og rådet er ikke ufejlbarlige

MIs medarbejdere og rådet er helt almindelige mennesker, der gør deres bedste med de evner, de har. Det betyder, at de ligesom alle andre kan begå fejl. Hvis det sker, er det først og fremmest en sag mellem rådets medlemmer og medarbejderne indbyrdes, mellem rådet og myndighederne samt mellem rådet og Forsynet.

Bemærk i øvrigt hvad rådet skrev i et svarbrev fra 1989 til nogle interesserede, der havde spredt kritik via åbne breve m.m.:

"Vi mener ikke, vi er ufejlbarlige, eller at vi kun træffer ufejlbarlige beslutninger, og det var da heller ikke Martinus' opfattelse, at det ville blive sådan. Men det må nødvendigvis være således, at det til enhver tid siddende råds beslutninger og indholdet i strukturen er retningsgivende for Instituttets vej."
Læs evt. brevet her: martinus.dk/fileadmin/user_upload/dokumenter/raadet_informerer/brev_1989.07_til_3_kritikere_aabent.pdf

Konstruktiv kritik og idéer fra interesserede

Hvis eksternt interesserede har kommentarer og spørgsmål eller er uenige i MIs og rådets arbejde, er de velkomne til at henvende sig direkte til Instituttet. Vi lytter naturligvis gerne til konstruktiv kritik og kærlige forslag fra interesserede.

Bemærk følgende udtalelse af Martinus på et rådsmøde 22. januar 1974:

"Selvfølgelig, der kan jo komme – det kan man ikke udelukke – mennesker med gode kærlige idéer. Dem skal man da ikke lukke ude. Hvis man kan se, at de virkelig er kærlige."

I princippet kan det ikke kræves, at MI skal redegøre for sine beslutninger overfor andre (udover myndighederne i visse sammenhænge). Men vi har en intention om imødekommenhed og bestræber os på at besvare sådanne henvendelser.

Uanset de fejl også Martinus mente måtte blive begået undervejs, udtrykte han, at rådets "samlede hjerne" alligevel ville træffe tilstrækkeligt gode beslutninger til, at MIs formål ville blive opfyldt på betryggende vis, og han mente, at Forsynet ville hjælpe med at styre hans sag: *"I denne sag er vi jo ikke alene. Det er jo Forsynets manifestation."* (Bestyrelsesmøde, 05.03.1974.) Han mente altså ikke, at MI nødvendigvis skulle tage ekstern kritik til følge.

Kritik henvendt til offentligheden

Kritik, der fremsættes offentligt, fx via åbne breve, sociale medier eller tidsskrifter, er ofte et gode i det moderne, demokratiske samfund. Ytringsfrihed og kritik medvirker til positive forandringer og er en forudsætning for det levende demokrati og udvikling af intellektualitet og kultur. Denne positive side ved kritik, omtaler Martinus således:

"Da vejen til udvikling af al intellektualitet og kultur går igennem frihed til at tænke, frihed til at kritisere, hvilket vil sige påvise mangler eller fejl, frihed til at fremsætte ideer og forestillinger, der ikke akkurat ligger indenfor den autoriserede horisont, eller det der er blevet officiel skik og brug, samt absolut frihed til med sin stemmeret frit og åbent at være for eller imod ethvert påtænkt forslag i statsstyrelsen eller samfundsordningen, vil intet som helst diktatur nogen sinde kunne blive identisk med en virkelig kulturstat, idet det jo kun eksisterer i kraft af at fængsle, eller indskrænke frihed for den intellektualitet, der er den absolut uundværlige livsnerve, impuls eller det urokkelige fundament for enhver virkelig civiliseret kultur."

(Vejen til indvielse, kap. 6)

Men hvor den offentlige debat og kritik absolut har sin plads, hvad almindelige samfundsforhold angår, er den ikke hensigtsmæssig, når det gælder MIs aktiviteter. Det demokratiske samfund lovgiver og fordeler ressourcer med store konsekvenser for alle i samfundet og har magtbeføjelser til at straffe, hvis love og regler ikke bliver fulgt. Det er derfor vigtigt, at de, der bestemmer i samfundet, kan vælges eller fravælges ud fra deres synspunkter og handlinger. Det sker ved mangfoldige (kamp)valg på forskellige niveauer efter demokratiske principper, hvor det gælder om at få opinionen på sin side.

MI er imidlertid ikke bygget op som det almindelige samfund med en mængde forskelligartede opgaver, der kan diskuteres. MI har nogle få, veldefinerede opgaver, der skal tjene som en positiv eksistentiel inspiration. Her er ingen kamp om synspunkter eller pladser i bestyrelsen (rådet). Hvis interesserede af Sagen vælger at debattere, og i særdeleshed kritisere, i det offentlige rum i stedet for at redegøre for sine synspunkter i en dialog direkte med MI, har det derfor en ringe positiv effekt, om nogen overheadet, og er ikke en farbar vej til at få indflydelse på MIs beslutninger. Hvis kritikken desuden antager en nedgørende karakter, kan den opfattes som en trang til at skabe antipati mod MI. Herved afviger

den fra alt det, Martinus står for, nemlig at udtrykke de "*gode kærlige idéer*", der er til gavn og glæde for alt og alle, ikke kun for sine meningsfæller.

Kritikere har, lige siden Martinus trådte offentligt frem, påtaget sig rollen som autoriteter og "dommere" overfor Martinus og Sagen, og siden overfor rådet og MI. Nogle har fremført deres alternative idéer vedrørende Institutets virke offentligt og insisteret på, at MI ikke lever op til sine bestemmelser, medmindre det efterlever netop disse idéer.

MI og rådet er i den sammenhæng blevet beskyldt for en lang række forhold. Fx at det handler ulovligt, at det kommunikerer uredeligt, at det arbejder uvidenskabeligt, at det benytter metoder, der er mere primitive end det omgivende samfunds, at det handler i modstrid med Martinus' vilje, at det lyver og stjæler, at det udøver magtmisbrug etc.

Det er grove beskyldninger, som kritikerne søger at mildne med bemærkninger om, at de implicerede personer på MI på forhånd er tilgivet qua deres manglende udvikling og dårlige intelligens mv., og at kritikken udelukkende fremsættes for at hjælpe MI med at rette sine fejl. At sådanne udmeldinger dårligt kan tage brodden af en nedladende kritik er åbenbart, og det ændrer heller ikke på, at kritikken gennemgående bygger på urigtige påstande (se evt. noten til sidst i denne skrivelse).

Martinus skriver i artiklen *Omkring min skabelse af "Livets Bog"* (Kosmos nr. 1, 1941):

"I stedet for det skarpe sværd bruger den moderne "viking" nu en skarp tunge. Han lader her og der falde bemærkninger, der i ord, hentydninger og meget sigende minespil absolut ikke er tilsigtet at være i modpartens favør, men derimod mere eller mindre er baseret på at sætte tilhørernes fantasi i bevægelse langt ud over det tilladelige eller sandfærdige."

Hvornår Institutet ikke kan samarbejde med mennesker

Det viser sig, at mange af de udenforstående kritikere udtaler sig på et overvejende uinformeret grundlag. De har aldrig deltaget i de omfattende udgivelsesprocesser, de kritiserer. De har aldrig deltaget i MIs ophavsretlige, organisatoriske eller økonomiske arbejdsopgaver, som de også kritiserer. De har ingen adgang til eller indblik i arbejdet på MI og kan altså umuligt vide, hvordan vi i detaljen arbejder. Det er et forhold, der meget tydeligt kan aflæses i de pågældendes mange fejlbehæftede kommentarer med misforståelser og fordrejninger af MIs udsagn (se evt. noten til sidst i denne skrivelse).

Institutet kan ikke samarbejde med mennesker, der offentligt fremsætter urigtige beskyldninger mod MI, og slet ikke med mennesker, der krænker dets rettigheder og bryder loven.

Ytringsfrihed

MIs indstilling til offentlig kritik er blevet udlagt som en krænkelse af ytringsfriheden, og det er blevet påstået, at der er mange eksempler på, at den basale ret til at ytre sig ikke bliver respekteret af Institutet. Men MI giver netop udtryk for, at det bakker op om alles demokratiske ret til at sige sin mening, blot det foregår indenfor lovens rammer. Det er dog fortsat MIs holdning, at enhver debat bliver mest konstruktiv og får de bedste resultater, hvis tonen er venlig og argumenterne saglige og relevante.

Enhver kan kritisere MI både offentligt og direkte, og ikke sjældent går Institutet også i dialog med den, der henvender sig direkte med sine synspunkter, ligesom MI altid overvejer disse.

Samtidig føler MI sig dog forpligtet til at værne om en positiv og fredelig atmosfære indenfor Institutets egne rammer. Det indebærer, at MI er selektivt i forhold til valg af samarbejdspartnere og medarbejdere.

Sagen har altid haft kritikere

Kritikere hævder, at kritikken i dag grundlæggende har en anden karakter end på Martinus' tid. Argumentationen går på, at Martinus qua sin kosmiske bevidsthed ikke havde behov for at blive korrigeret af andre, altså modsat rådet i dag, der ikke har kosmisk bevidsthed. Det hævdes dermed, at kritikken på Martinus' tid altid var uberettiget og udtryk for fejlopfattelser, mens kritikken i dag i langt højere grad kan være berettiget og korrekt.

Denne opfattelse kan vi kun være enige i, og vi er som nævnt altid glade for konstruktiv kritik, ikke mindst hvis vi faktisk har begået fejl. Men når kritikken primært går på, at MI ikke handler i overensstemmelse med kritikerens egen opfattelse af Martinus' vilje og de kosmiske analyser og dertil ledsages af beskyldninger og nedladende bemærkninger, så afslører den sig som identisk med den type kritik, Martinus selv beskrev og tog afstand fra.

Se evt. rådets tidligere nævnte brev fra 1989: martinus.dk/fileadmin/user_upload/dokumenter/raadet_informerer/brev_1989.07_til_3_kritikere_aabent.pdf

Se evt. også Martinus' analyse af kritikere af *Livets Bog* i artiklen *Omkring min skabelse af "Livets Bog"* (Kosmos nr. 1, 1941): martinus.dk/da/kosmos/kosmos/1941/kos1941-01-195.php Artiklen analyserer forskellige former for kritik af åndsvidenskaben og dennes repræsentanter.

--- oo0oo ---

Afslutningsvis

Afslutningsvis vil vi – rådet og Instituttet – gerne opfordre alle, der følger med i den offentlige kritik og læser de åbne breve og artikler samt indlæg på Facebook osv., til at overveje sandhedsværdien og sagligheden af den fremsatte kritik samt overveje, om man selv vil være med til at sprede denne.

Vi opfordrer endvidere alle interesserede til at hjælpe med at styrke den positive atmosfære af tilgivelse og kærlighed, som Martinus ønskede skulle kendetegne hans Sag, og som han beskrev som opfyldelsen af kærlighedsloven:

"Altså vor sag her er at opfylde kærlighedsloven. Det er ikke det at lave et eller andet materielt arbejde. Det hører jo til, for det skal vi jo. Det er vi nødt til. Men vort fag her... vor livsgerning... vor mission er at få så vidt muligt os selv og også alle andre til at tilgive hinanden og til at leve harmonisk sammen. Og det kan man gøre i sådan en struktur, og det er jo det, der er meningen med det. Det er det, den nye verdensimpuls vil støtte os med."

(Rådsmøde 05.04.1974)

Rådet for Martinus Institut
Juli 2017

Note om urigtige beskyldninger mod Institutet

Der er de seneste år fremsat en del urigtige påstande og beskyldninger mod MI, og vi har valgt faktisk at dementere de groveste. Se fx rådets notat "*Om ophavsretssagen – Påstande om fejl i genudgivelserne*": martinus.dk/fileadmin/user_upload/dokumenter/raadet_informerer/notat_2016.08_ophavsretssagen_paastande_om_fejl.pdf

Uanset MIs dementier korrigerer kritikerne ikke urigtighederne (der endda i flere tilfælde også er dementeret af retssystemet). Se evt. flere af rådets notater om ophavsretssagen her: martinus.dk/da/emneoversigter/information-om-ophavsretssagen

Vi vil her se på yderligere tre af den slags påstande, der er fremkommet for nylig:

- 1) Det påstås, at MI har indsat stykoverskrifter i de senere udgivelser af Martinus' værk og dermed indsat titusindvis af selvopfundne ord i værket.

Det er ikke korrekt. Vi har fortsat Martinus' tradition med at indsætte stykoverskrifter for at øge læsbarheden. MI har således indsat stykoverskrifter i afskrifter af foredrag samt i få artikler af Martinus. Herudover har vi indsat 21 ud af 144 stykoverskrifter i *Den Intellektualiserede Kristendom*.

Der er ikke indsat stykoverskrifter andre steder i Martinus' værk, og stykoverskrifterne er i dag Martinus' egne ord fra konteksten (og altså ikke selvopfundne formuleringer). Proceduren følger anvisningen i Martinus' gavebrev, om at Institutet kan "*færdiggøre ikke afsluttede arbejder*".

- 2) Det påstås, at MI ikke må smide nogen ud eller føre retssager (fordi Martinus ikke gjorde det).

Det er ikke korrekt. MI har på det seneste afvist en interesseret fra deltagelse i undervisningsgruppen (ikke smidt ud) og afvist to interesserede fra at deltage i MIs undervisning.

Afvisningerne er sket på samme måde og med samme begrundelser som Martinus' egne afvisninger af interesserede i sin tid. Se evt. dokumentation her: martinus.dk/fileadmin/user_upload/dokumenter/raadet_informerer/afvisning_af_interesserede_2016.08_raadets_notat.pdf

MIs retssag er ligeledes ikke i strid med Martinus' ønsker, og han var selv involveret i retssager. Ved flere lejligheder mente Martinus således, at en sag måtte afgøres ved dom eller forlig i retten. Se evt. dokumentation her: martinus.dk/fileadmin/user_upload/dokumenter/raadet_informerer/notat_2017.07_beslutningen_om_at_foere_ophavsretssag.pdf

- 3) Det påstås, at rådet af Erhvervsstyrelsen er blevet "tvunget til at udskifte" nogle af sine medlemmer, idet de "ulovligt" og imod Martinus' vilje har siddet ud over den vedtægtsbestemte udpegningsperiode.

Det er ikke korrekt. Rådet har ikke siddet ulovligt eller imod Martinus' vilje, og Erhvervsstyrelsen har ikke tvunget rådet til noget.

Rådet har ikke siddet ulovligt

Rådet valgte i forbindelse med fusionen af Idealfonden og Aktivitetsfonden i 2014, at bestyrelsen (rådet), der indtil 2014 sad i Idealfonden, ny-indtrådte i Fonden Martinus Åndsvidenskabelige Institut (tidligere Aktivitetsfonden).

Grundet den helt særlige situation med fondsfusionen samt ophavsretsretssagen valgte rådet at indføre en overgangsordning, hvor rådet startede som nye rådsmedlemmer i den nye fond. Det skete ikke, for at rådet kunne tilegne sig magt og indflydelse udover de oprindelige beføjelser, men udelukkende fordi det for nye rådsmedlemmer ville være en meget vanskelig opgave at blive kastet ud i de aktuelle uafsluttede og exceptionelle sager.

Denne overgangsordning er ikke i modstrid med fondslovgivningen. Rådsmedlemmerne fra Idealfonden blev ny-udpeget som rådsmedlemmer i en fond, de ikke tidligere havde siddet i, og fondsvedtægternes krav (§ 6, stk. 3) om, at ingen kan være suppleant og bestyrelsesmedlem i fonden mere end sammenlagt syv år, var dermed også formelt overholdt.

Erhvervsstyrelsen har ikke afsat rådsmedlemmer

På trods af lovligheden i ny-udpegningen valgte rådet alligevel at søge Erhvervsstyrelsen om en *vedtægtsændring*, da det ikke fremgik af vedtægternes § 6, hvorvidt syv års-perioden alene gjaldt for "helt nye" rådsmedlemmer, eller om det tillige gjaldt for de tidligere rådsmedlemmer i Idealfonden, der indtrådte i forbindelse med fusionen.

Erhvervsstyrelsen afslog rådets ansøgning om denne vedtægtsændring (idet styrelsen anså situationen for uegnet til en egentlig vedtægtsændring). Erhvervsstyrelsen opfordrede i stedet rådet til at søge *dispensation*, som ville forlænge de daværende rådsmedlemmers udpegningsperiode. Rådet valgte herefter at søge dispensation for to medlemmer (Jacob Kølle Christensen og Trine Lisbeth Möller) og fik den.

Det nævnte forløb kan altså ikke betegnes som, at Erhvervsstyrelsen har afsat rådsmedlemmer eller i øvrigt tvunget rådet til noget.

Se evt. rådets notat "Martinus Instituts fondsfusion", der beskriver baggrunden for disse beslutninger: martinus.dk/fileadmin/user_upload/dokumenter/raadet_informerer/notat_2016.12_mi_fondsfusion.pdf

Rådet har ikke siddet imod Martinus' vilje

Rådet har grundigt overvejet, om man overhovedet kan tillade ændringer af de vedtægter, Martinus var med til at formulere, og hvorvidt rådet kan tillade sig at søge dispensation fra vedtægterne.

Naturligvis skal man respektere de formuleringer, Martinus vedtog, men da han også besluttede, at nogle af paragrafferne om nødvendigt skulle kunne ændres (herunder § 6), skal rådet naturligvis også forholde sig hertil, ligesom rådet skal overveje, hvad Martinus i øvrigt har udtrykt om Institutets struktur.

På den ene side ønskede Martinus ikke, at nye rådsmedlemmer skulle "*kunne få særlig indflydelse ved at sidde gentagne gange eller sidde meget længe i rådet*" (kommentar til 1982-lovenes § 5, stk. 2).

På den anden side ønskede Martinus, at MI og rådet skulle kunne tilpasse sig omstændighederne, fx ved at kunne lave om på reglerne for, hvor mange medlemmer der skal være i rådet, hvordan rådet skal vælges, eller om det skal være lønnet eller ulønnet: "*Sådan noget, det må kunne laves om. Sådanne ting må kunne ændres. For livet er jo ikke stadig det samme.*" (Martinus på bestyrelsesmøde 22.01.1974) En midlertidig ændring af udpegningsperioden kan ikke siges at være et større indgreb end ændringer af rådets medlemsantal, aflønning eller udpegningsmetode.

Bortset fra fondens formålsparagraf var Martinus altså åben overfor ændringer af andre paragraffer, hvis det blev nødvendiggjort af ændrede vilkår. Det mindre indgreb, som denne dispensation må siges at være, har vi derfor vurderet til ikke at være imod Martinus' ønsker.

Erhvervsstyrelsen skal sikre, at stifters (Martinus') vilje respekteres ved vedtægtsændringer og dispensationer, og da Erhvervsstyrelsen har godkendt rådets begrundelse for, at det er nødvendigt med dispensation for to rådsmedlemmer, har styrelsen altså vurderet, at stifters vilje i den forbindelse er respekteret. Det er rådets opfattelse, at den "forlængede" rådsperiode under de nuværende omstændigheder er det mest hensigtsmæssige og det, der tjener Sagen bedst, og da Martinus ikke har formuleret forbud mod ekstraordinær forlængelse af enkelte rådsmedlemmers udpegningsperiode, men derimod generelt bakker sagligt begrundede ændringer op, mener vi ikke, der findes belæg for, at Martinus' vilje i denne forbindelse skulle være krænket, tværtimod.

Påstande om, at MI fx forfalsker Martinus' værk, overtræder sine vedtægter og agerer uredeligt, kan kun opfattes, som om kritikerne ønsker at mobilisere en opinion imod MI.

Desuden søger kritikerne at retfærdiggøre disse påstande ved at antyde, at de forpligtes moralsk hertil pga. deres egen større indsigt i Martinus' analyser og hensigter.

Bemærk i den forbindelse, hvad rådet skrev til kritikere omkring samme problematik i føromtalt svarbrev fra 1989:

"Men netop her er der grund til at passe på! Et er den teoretiske viden om analyserne, noget andet er at praktisere dem. Det altafgørende er at efterleve kosmologiens grundprincipper. Det er uværdigt og meningsløst at diskutere, hvem der ved mest om analyserne. Det vil uvægerlig vise sig i væremåden og tolerancen..."

(note slut)